

Pomsta nepřátelům odboje (1977 – 1983)

Matka ve straně

Když jsem se vrátil z vazby, nabádal jsem matku, aby vystoupila z KSČ, což se později stalo. Neboť v souvislosti s vyšetřováním jsem se dozvěděl, že tam skutečně jako řadová členka byla a s tím jsem se nemohl smířit.

NH: Změnilo to Váš vztah k matce? Nepřinášelo Vám její členství v KSČ výhody?

Nezměnilo. Jejím prostřednictvím jsem získal informace o výstavbě sochy Klementa Gottwalda v Přerově.

Teď to začal být odboj

Zvítězila moje odolnost. Když se na to dívám, že bych do toho spadl rovnýma nohama, třeba v roce 71, nevím jestli bych útrapy snesl. Jestli bych se k něčemu nepřiznal. Protože výslechy byly velice tvrdé. To bylo jak o život. Ostatní disidenti a chartisté tohle neprožili, avšak já jsem byl pro ně přece jenom ozbrojený nepřítel. Nešel jsem žádným Gándhiovským způsobem. Chtěl jsem se etablovat pomocí ozbrojeného odporu a podle toho se mnou jednali. S tím jsem musel počítat. Nikdy mně neprokázali to, co potřebovali. Vždycky jsem z toho vyvázl s téměř nevýznamným trestným činem, kterým je nedovolené ozbrojování.

Odbojová činnost mě nepřešla. Plánovali jsme útoky se zbraněmi. Měl jsem na mušce Antonína Mikeše. Byl jsem skálopevně přesvědčen, že Antonín Mikeš způsobil mé zatčení.

DN: A jak jste si byl tak jist?

Protože když řeknu informaci, kterou řeknu jenom tobě a ty si myslíš, že to ví 50 lidí a pak to praskne, tak vím, že to není od těch 50 lidí, kteří to neví, ale jenom ty si myslíš, že to ví 50, ale víš to ty. Že ode mě ne, tak od tebe. Tímto vylučovacím způsobem. Zdráhali se mně navíc nechat v ruce dokument, ve kterém se psalo, že podnět k mému stíhání podal on. Předložili mně ho pouze opatrně k nahlédnutí. Přitom není tajný. Mikešovo jméno mi prozradili, protože předpokládali, že budu obviněn z jednoho z nejzávažnějších trestných činů, co vůbec byl, a to byla špionáž a nebo terorismus. Můj trest by byl minimálně desetiletý. Z vězení bych ho nemohl ohrozit. Mysleli si, že mě ve Valdicích dorazí. Jenomže oni mně to neprokázali. Agent byl v tomto případě využit jako svědek, což je celkem netradiční metoda, protože ve Státní bezpečnosti byl agent většinou utajen.

Náhledová verze. Prosím, nešířit.

Pa jidnem s arg aly STB, jsem
a rozhodl, se ludu dakovat, na
rahladi vstoupit ho ci se
spolupracovat s arg aly STB,
a to jak proti umrtvum tak
i proti umrtvum vstupu ma
vlasti. T k tomu spoluprac
a ludu nikdy ridit polny
arg aly STB a vedam i haly ludu
fluit odpovidat a vrdam si
jodle ruzni ma vosti a schaf
enosti.

Jsem si vrdam toho, se ohledem,
kteri se mi staly s STB davnim,
jsem vrdam si staniho vojensk
se s postupem vyrazem by
staly byt proti mne vyrazem

průslavní důstojníky.

Profa prohlásil, že o všech
aboluovkách, které se při styku
s orgány s STB dělají, jáchtá
i o samostatném faktu, že se stykem
s orgány s STB jsem, kamcím
před byimholiv osvětu svých
radimných průslavních.

Pro styk s orgány STB budu
pauzovat bezú jmenem ELIÁŠ.

Antonín Mikeš
Čechy u Píseka č. 34.

Obrázek 7 Vlastnoruční úpis agenta StB Antonína Mikeše, alias Eliáš. Úpisy pro StB byly zpravidla vlastnoruční, zřejmě aby se člověk opravdu sžil se svou novou rolí. Někteří, jako zřejmě Mikeš, podepsali rádi, jiní to asi oplakali. Smutná doba.

Byl jsem pod dohledem

Připravoval jsem útok přímo na Mikeše. Získával jsem lidi, zdokonaloval se ve výrobě. Specializoval jsem se na poslech Svobodné Evropy, získávání informací. StB mě každou chvíli odváděla z práce. Byl jsem pod dohledem, že se nic dělat nedalo. Nemohl jsem jít večer ven. Když bylo výročí února nebo srpna, umístili před naše auto mikrobuse s záclonkami. V něm byli příslušníci StB a měli tam stálou pozorovatelnou. Sousedka, paní Tlapová jednou vyšla ven a myslela si, že tady někdo odstavil kradené auto, tak to nahlásila na SNB. Příslušníci přijeli a řekli: „Nestarejte se o to. To je naše věc.“ Tím celou jejich akci prozradila.

Taky mně provrtali díru do zdi. My jsme náhodou s otcem stříhali břechťan, protože to tam porostlo břechťanem, a bylo tam nějaké hnízdo kosů a otec se díval, jestli tam kosi ještě jsou. Jak se tak opřel, tak najednou se cihla protlačila dovnitř. Chtěl jsem jí dát zpátky. Ona tam byla velmi volně, tak jsem jí vytáhl ven. Podívám se a tam čočka. Vzali jsme baterku a tam byl fotoaparát. Tak jsme to zamaltovali. Maltu jsme flákli i na čočku. Tu cihlu jsme tam vrátili, takže přístroj asi byl hodně poškozen. Snažili jsme se ho taky shodit, ale to nešlo.

Záletníka Dokoupila přitlačila StB ke zdi (1981)

V roce 1981 byl ke spolupráci s StB získán jistý Milan Dokoupil. Pracoval v Přerovských strojárnách jako mistr na slévárně. Byl to člen Socialistického svazu mládeže. Později člen komunistické strany a také Lidových milicí. Patřil do okruhu mých známých, který mě informoval o dění uvnitř stranické organizace KSČ v Přerovských strojárnách. Znal mě zhruba od mých osmnácti let. Za dob mého působení v hudební skupině.

Měl slabost pro ženy. Byl ženatý a měl kontakty na ještě jiné ženy, se kterými udržoval těsné spojení a to se mu stalo osudným. Na jeho manželce mu záleželo. StB jednou zjistila, že se pohyboval v Přerovských strojárnách ve výpočetním středisku, což bylo režimové pracoviště, kde nemohl každý si docházet, jak chtěl. Dostal se tam prostřednictvím své známé, se kterou udržoval velmi těsný kontakt a určitou dobu s ní i žil. StB jeho nevěru vyčmouchala a dala mu na vybranou, že pokud s nimi nenaváže spolupráci, tak se o jeho záletech dozví manželka. Dokoupil se zalekl natolik, že podepsal spolupráci a zvolil si krycí jméno Liška.

Nasadili ho na mě

První jeho úkolem byla účast na akci Útok, řízené proti mně. Měl zjistit, zda-li pokračuji v protikomunistické činnosti, jací lidé mě kontaktují a co mám v plánu. Nejprve kladl odpor a říkal, že na to se nehodí, že nemá na to psychicky, že na to není psychicky připraven. Nicméně pak byl k tomu přinucen. Docházel na konspirační schůzky s příslušníky StB. Dali mu úkol, aby mě vylákal do odlehlého místa za lesem, říkalo se mu **Hliník**. Bylo to takové prostředí staré

Náhledová verze. Prosím, nešířit.